

den ærede sidste Taler opmærksom paa, at det kun dreier sig om Klappjagtsdage i den kongelige Bildtbane. Det er ikke i nogen privat men i den kongelige Bildtbane, og derved maa jo vistnok den Betænkelse, som han har reist ved at omtale Contracten falde bort. Det er jo ogsaa i Almindelighed i de Adkomstbreve, Skjoder ic., som man faaer anført, at man faaer Gaarden „med de samme Rettigheder og Byrder og øvrige Forpligtelser, som den foregaaende Eier tidligere har havt den“, og saaledes troer jeg heller ikke fra denne Side, at der kan være nogensomhelst Betænkelse ved, at de omtalte Ord indskydes i Loven.

S. Nielsen: Da jeg sidst gav tilkendehier i Thinget, at jeg ikke var i Besiddelse af mit Skjode eller Adkomstbrev, som Paragraphen omtaler, skal jeg bemærke, at jeg, ved nyere Overtænkning og ved nyere at eftersee mine Papirer hjemme, er kommen til det samme Resultat, som jeg kom til den Dag. Gaarden er mig nemlig ved Skifte bleven udlagt, og jeg har faaet Adkomstbrev derpaa, men deri staaer sandelig ikke Noget, der tilskriver mig, at jeg skal gjøre nogensomhelst Jagt.

Indenrigsministeren: Ja, det forekommer mig, at hvad der hidtil er blevet fremført maa gjøre, at man maa være endnu mere varsom med at forandre Udtrykkene, der ere brugte i Udcastet, og som sigte til ikke at gribe ind i det hele Forhold, uden forsaavidt den almindelige Forpligtelse til at klappe, der paahviler alle Beboerne, høves. Det er vistnok, at man ved at tage det Forslag til Følge, som her nu er bleven fremsat, hæver adskillige Tvivl, og det Tvivl i Sager, som ere bragte for Domstolene; men det er lige saa vist, at der ikke er nogen Nødvendighed for at hæve denne Art Tvivl ved Lov. Denne Art Tvivl vil blive afgjort ved Domstolene, og det er mig vel ganske ubekendt, men det maa vel antages, at Domainsbestyrelsen vil appellere den nævnte Rets sag, som her har været Spørgsmaal om. Men om der just er saa megen Anledning til ved Forhold af denne Beskaffenhed at skride ind og overføre de Spørgsmaal, som engang ere bleve bragte for Domstolene, forekommer mig dog at være tvivlsomt. Og, ligesom man paa den ene Side

hæver adskillige Tvivl, saaledes blive paa den anden Side endnu andre Tvivl uløste, idet der nemlig, som der er bleven fremhævet, kan være Klappjagts-Præstationer, som ikke ere begrundede paa Adkomstdocumenterne, og som Loven saaledes ikke kommer til at omfatte, hvorimod Udtrykket „forøvrigt“ er omfattende. Det siger nemlig, at alle de Forpligtelser, som ikke ere almindelige for Landboerne, skulle fremdeles vedblive, men at de kunne afløses, hvorimod de Udtryk „ifølge deres Adkomstbreve“ gjøre, at Paragraphen ikke bliver udtømmende, og at der saaledes vil opstaae yderligere Tvivl, forsaavidt ikke Paragraphen skulde kunne forstaaes saaledes, at alle de Klappjagtsdage skulde bortfalde, som ikke udtrykkelig ere foreffrevne i de nuværende Adkomstdocumenter. Men dette kunde dog vel ogsaa være tvivlsomt og vilde maastee saaledes give Anledning til nye Rets sager. Jeg troer virkelig, at det ikke er nogen stor Forpligtelse, som i denne Henseende paahviler de paagaaende Landboere. Det er anerkjendt i Paragraphen, at der er to Arter af Forpligtelser, den ene er den almindelige Forpligtelse, hvilken bortfalder, og den anden er den specielle, nemlig den, der paahviler Huusmænd og Gaardmænd, og denne kan afløses ifølge Anordningen om Gaardmands- og Huusmandshoveriet. For en Huusmand bliver det vel omtrent 1 Mark om Aaret, og for en Gaardmand 2 Mark eller saa omtrent om Aaret, og naar Bedkommende betaler dem, vil Forholdet kunne blive hævet.

Ved derimod at bringe yderligere Tvivl ind ved det Forslag, som er stillet, troer jeg, at der endogsaa lettig kan foranlediges endnu flere Processer, end der nu ere reiste, angaaende dette Forhold. (Ja!) Sagen er ikke af stor Bigtighed — det skal jeg ikke nægte — men jeg er just ikke vis paa, at det vil være den simpleste Maade at komme til en Ende paa, at følge det fremkomne Forslag.

Uusgaard: Saavidt jeg kjender til Contracter eller til Adkomstbreve, baade til Arveskifte og til Fæstebreve paa disse Districter, troer jeg, at Arvefasterne og Fæsterne ville være mindre tjente med, at det Forslag, som sidst er stillet af Udvalget, bliver optaget i Loven (Ja!); thi der er optaget mange Bestem-